Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

En betimelig Advarsel fra en Apostel i de sidste Dage.

(Fra „Missouri Republican" for 3die Februar.)

Store Saltsøstad, den 1ste Januar 1862.

Til

Redacteuren for „Missouri Republican!"

Da jeg engang har været en Beboer af den Landsdeel, hvor De har Deres Hjem, og da jeg med levende Interesse følger Begivenhedernes Gang sammesteds, kan jeg ikke modstaae Lysten til — og maaskee er det min Pligt — at tilskrive Befolkningen i Missouri nogle Linier, som jeg haaber, De vil bringe til Offentlighedens Kundskab ved at optage i Deres ærede Blad. Ansvaret for dette Brev paatager jeg mig selv, og jeg kan ikke troe, at Fordomme, politiske, religieuse eller personlige Hensyn skulde forbyde Dem at optage Følgende.

Har man glemt, at et vist Folk, kaldet „Mormonerne," var bosiddende i det vestlige Missouri i den første Halvpart af dette Aarhundrede? Bleve ikke disse Mennesker nødte til at flye fra Staten paa Grund af et tøilesløst Pøbelvældes skaanselløse Forfølgelser? Blev der tilkastet os noget deeltagende Blik eller oprakt en eneste frelsende Haand fra de Forenede Staters Præsident og lige ned til Constabelens beskedne Stilling? Flye skulde vi, og flye gjorde vi! Men Fredens og Velsignelsens beskyttende Genius forlod Eders Stat, da vi droge bort, og er siden ikke vendt tilbage, og vil ei heller, førend vi komme. Dog, ligesom et Dampskibs Fart ikke ophører strax, naar Maskinen standser, saaledes har Lykken vedblevet at tilsmile Eders Stat en Tid efter „Mormonernes" Bortgang; men ak! Timeglasset er udrundet, og Missouris Kraft til at skaffe sine Sønner og Døttre Held og Lykke er tabt. Haardt trængtes Mormonerne der, og haardt lider Staten nu under Straffen for sine tidligere Forbrydelser.

Joseph Smith sagde engang offentlig i Nauvoo, Illinois, at hvis de Forenede Staters Regjering ikke vilde give Mormonerne Opreisning for de Forurettelser, Staten Missouri havde tilføiet dem, skulde hele

Nationen blive hjemsøgt af Pøbelvold fra Ende til Ende, og at den skulde sønderrives deraf, indtil Pøbelaanden havde udraset. Jeg hørte disse Ord af Prophetens egen Mund i Tusinders Overværelse, af hvilke Nogle endnu boe i St. Louis. Denne Propheti udtaltes, efterat Joseph var kommen tilbage fra Washington, hvor han havde forelagt Præsident Martin Van Buren vore Besværinger og ansøgt om Opreisning; men Præsidentens Svar var værre end intet.

Føi til nævnte Forurettelser, som man indtil den Dag i Dag endnu ikke har søgt at gjøre godt igjen, det senere Mord paa Joseph Smith og hans Broder Hyrum i Staten Illinois, samt Mormonfolkets fuldstændige Uddrivelse fra denne Stat af sammes Borgere, og husk, at der aldrig er gjort noget Skridt af Regjeringen for at afværge al den Vold og Mishandling, vi vare Gjenstand for, eller for at afvaske det uskyldige Blod, som pletter Nationens Banner — det uskyldige Blod af Himmelens Sendebud — hvad kan man vente Andet, end at en retfærdig Gud vil hjemsøge Nationen med Straffedomme, som de nuværende? Hvis det var bedre, at en Møllesteen blev hængt om Halsen paa den, der foragter en af disse Smaa, som troe paa Christus, hvor langt større Straf vil da ikke tilfalde dem, som have drevet Tusinder fra deres Hjem, berøvet dem deres Eiendomme, brændt deres Korn og Hø, og tvunget dem med Bajonetten til at flygte ud i en gold, hylende Ørken, for at slagtes af de Vilde og fortæres af Markens Rovdyr, efter først at have myrdet deres Propheter og Apostler, deres Brødre og Venner! Den amerikanske Nation maa besvare dette Spørgsmaal. Retfærdigheden, om ogsaa undertiden seen i sine Operationer, vil tilsidst gjøre sine Krav gjeldende. Men takket være Herren, at Menneskenes Vrede drev os til disse isolerede Dale, fjernt fra Krigens og Ødelæggelsens Rædsler. Hiin Vrede „priser nu Gud," og det samme gjøre de Hellige; det „Overblevne af Vreden," som aabenbarede sig i Armeens Fremrykken mod os, holdt han tilbage.

Vide I, at det „andet Segl" nu er opladt, og at den røde og blodige Hest farer frem? Fred er tagen fra Jorden! See Aabenbaringen 6, 3. 4. Er der nogen Udsigt til Opfyldelsen af disse Ting i Staterne og i Verden? Svaret er hos Eder. Naar vil Freden blive gjenoprettet i Eders ulykkelige Land? Svaret er hos os! Men som forberedende Skridt til Fredens Gjenoprettelse, som de Fleste ønske, vil jeg anbefale Eder, at I hurtigst mulig tage kraftige Forholdsregler til at forbinde Mormonernes Vunder ved at gjenindsætte dem i deres Rettigheder, gjengive dem deres Besiddelser og erstatte dem den Tort og Skade, de have lidt, som Følge af, at man frarøvede dem Livets første Fornødenheder, krænkede deres Rettigheder og tvang dem til at forlade det Land, de elskede. Medmindre der snart tages saadanne Forholdsregler, vil Befolkningen i hver By, Provinds og Stat i og udenfor den nuværende Union blive nødt til at flye fra Huus og Hjem, ligesom Mormonerne flyede fra Missouri og Illinois. Forfølgelsens Bæger, som vore Fjender tvang os til at tømme, var bittert i vor Mund, men styrkede vort Legeme. Endskjøndt det var en Vellyst for dem at bringe os til at tømme det, vil dog det Bittre ikke udeblive — deres Løn er vis. „Med hvad Maal, I maale, skal Eder atter tilmaales, ja en god, knuget, skuddet og overflødig Maade skal gives i Eders Skjød." (Luc. 6, 38.)

Uagtet det i det Foregaaende fremsatte Forslag er beskedent og retfærdigt, troe I derfor, eller mene I, at jeg selv troer, at det vil blive optaget med mindste Gnist af Velvillie af dem, som have eller have havt Magt til gjennemføre samme?

Vor Tro i dette Punkt er upaatvivlelig eens. Gud vil sandsynligviis selv rydde Veien for vor Tilbagekomst, ved at benytte grusomme og blodtørstige Menneskers Handlefrihed, ja ved Saadannes Hjælp, som forjoge os. Han alene vil høste Æren for at have gjenopreist os i sin egen beleilige Tid, og vi overlade vor Sag trygt i hans Haand. Men kun for Eders egen Skyld gav jeg ovennævnte Raad, da det er det eneste Lægemiddel for al den Jammer og Ulykke, som nu hersker i Staterne.

For fire Aar siden sagde jeg i en Tale, som jeg holdt i Tabernaklet her i Staden, at „saavist som Bjergstormene kaste sig med vild Rasen over Wahsatchbjergenes Tinder, saa vist vil Jehovahs Vredesstorm snart bryde løs over de Forenede Staters Folk og Nation." Denne Udtalelse blev optaget i mange af Staternes Aviser og fremkaldte flere vittige Redactionsartikler om hvad „Propheten Orson" havde sagt. Kald mig ved hvad Navn, I ønske, jeg agter kun at sige Sandheden, og Tiden, denne ubestikkelige Aabenbarer af alle Ting, vil vise hvad Værd mine Ord have. I have neppe endnu seet Begyndelsen af Eders Ulykker. Mange Nationer ville blive dragne ind i den Malstrøm, som nu hvirvler sig over Eders Land, og efter mange Dages Forløb, naar Krigsdjævelen har udtømt sin Kraft og sin Vrede i Amerika, ved at tilintetgjøre Alt, hvad der kan fremkalde Opposition, føde Begjerlighed, vække Hevntørst og anspore Ærgjerrigheden, da vil han forlægge sit Hovedqvarteer til Rhinens Bredder.

Er der midt i al denne Forvirring intet Tilflugtssted, intet Ly? Jo, der er! De Sagtmodige og Ydmyge, de Retfærdige og Oprigtige, de Dydige og Moralske af alle Nationer kunne finde et Hjem, som Gud beskjærmer, og dette Hjem er hos de Hellige, der ere foragtede og forkastede af alle Nationer, forhadte af alle Folk, — hos det Folk, som Bygningsmændene have regnet for Intet, den Steen, hvorpaa Saamange have stødt sig, men som dog er bestemt til at vorde et stort Bjerg. Disse Hellige opholde sig fortiden i Klippebjergenes Dale, i deres „Kamre," som Guds forudseende Øie skuede fra Begyndelsen af, og som hans Almagtshaand udkaarede til midlertidigt Hjem for os. Han tog en Svøbe i Form af en ugudelig Pøbel og drev os ind i dem, og tvang os derved til at efterkomme hans Befaling, udtalt ved Propheten Esaias i hans 26de Capitel 20de og 21de Vers: „Gak, mit Folk, kom i dine inderste Kamre, og luk dine Døre efter Dig, skjul Dig for et lidet Øieblik, indtil Vreden gaaer over; thi see, Herren udgaaer fra sit Sted for at hjemsøge hver Jordens Indbyggers Misgjerning over ham; og Jorden skal aabenbare sin Blodskyld og ikke skjule længere over sine Ihjelslagne."

De Sidste-Dages Hellige havde engang deres Hjem blandt andre Folk, men disse „andre Folk" og andre Magter vilde hverken beskytte eller forsvare os i Besiddelsen af dem; følgelig vare vi nødte til at gaae til det Hjem, som Gud havde udseet til os, og her har han lovet at ville beskytte og bevare os, hvis vi ere trofaste imod ham; det vil sige, at det Folk eller Rige, som udstrækker sin Arm for at skade eller undertrykke os, det samme Folk eller Rige skal knuses som en Pottemagers Kar, der sønderslaaes med et Jernspiir. „Hvo, som falder paa denne Steen, skal sønderbrydes." „Jeg vil stride i Eders Krige," siger den Almægtige. Alle, som foretrække Jehovahs Beskyttelse fremfor Verdens synkende Magt, og hvis Hjerter ere rene og oprigtige nok til at kunne skatte hans Beskyttelse, kunne frit komme og blive deelagtige i den. „Gaaer bort fra Babylon,

I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager."

Det være vitterligt for hele Verden, at Spaadommen i Esaiæ 24de Cap. er lige ved at opfyldes. Læser den, alle Nationer! Overveier den, alle Folk! Betragter den, I Jordens Konger og Regenter, og seer en Deel af Eders Straf! Eders Hjemsøgelsesdag er nær, og ingen Diplomati kan afværge den eller undvige dens bydende Fordringer.

„Og nu, I Konger, handler klogeligen; lader Eder undervise, I Dommere paa Jorden! Tjener Herren med Frygt, og fryder Eder med Bævelse. Kysser Sonnen, at han ikke bliver vred, og I skulle omkomme paa Veien, naar hans Vrede om et Lidet skal optændes; salige ere alle de, som forlade sig paa ham." (Ps. 2, 10.)

Dette, min Herre, er intet almindeligt Brev, men jeg har skrevet det i god Tro med Ønsket om at bortdrage endeel af Sløret for mine Medmenneskers Øine i den ganske Verden. Hvis De kun halvt saa godt som jeg kunde bedømme de vigtige Følger af at offentliggjøre eller bortkaste dette Brev, vilde Intet i Verden bevæge Dem til at negte det Optagelse. Som en forstandig og indsigtsfuld Mand behøver De, min Herre, intet strengere Sprog end min ydmyge Bøn for at forunde denne Meddelelse en Plads i Deres Spalter.

Med Agtelse,
Deres ærbødige Tjener,
Orson Hyde.

Correspondance.

Kjøbenhavns Conference.

Kjære Broder Jesse N. Smith!

Omendskjøndt jeg er Dem saa nær, at jeg altid mundlig kan have den Glæde at meddele Dem Kundskab om Tilstanden i Kjøbenhavns Conference, griber jeg alligevel Pennen, da det muligviis kan interessere „Stjernens" Læsere at vide lidt derom, og især Brødrene af Præstedømmet.

Ved sidste Emigration forlod os 344 Personer, hvoraf 288 vare Voxne. Antallet er nu 1,033, hvoraf 118 ere i de tre sidste Maaneder tillagte Kirken ved Daab. Jeg er taknemmelig til Herren over den stadige Fremgang, Evangeliet nyder. Sidste Aar vare 356, og i det nu forløbne Halvaar 199 Individer tillagte denne Conference.

Vi have 18 Grene med en Forstander for hver, hvilke igjen inddeles i 7 Hoveddistricter med deres præsiderende Ældster. Præstedømmet arbeider i Almindelighed under nogenlunde fredelige Forhold. Kjøbenhavns Green har et Forsamlingslocale, hvor Ro og Orden næsten altid hersker i de Helliges Sammenkomster. Denne Green er deelt i 4 Afdelinger, hver med sin Afdelingspræsident, og Afdelingerne igjen i mindre Districter med deres Præsidenter. Grenens Præstedømme arbeider med Flid og Nidkjærhed for Guds Værk, saavidtsom dets timelige Arbeide levner Tid.

Begynde vi nu at reise lidt ud i Conferencen, komme vi til Nordsjælland.

Her træffes paa 3 Menigheder, der bestaae af gode, trofaste Hellige, som fortiden leve spredte langt fra hverandre. Endskjøndt Folket er haardt og indviklet i Verdens Begjerligheder, har dog Evangeliet ogsaa her fundet Vei til mange Oprigtiges Hjerter, og mange Sjæle, som ere uddragne derfra, leve nu lykkelige i Zions fredelige Dale. Præstedømmet arbeider trofast, og trods de mange Hindringer og den ringe Leilighed paa mange Steder til at holde Forsamlinger, fuldkommes Guds Hensigter. Maaskee tør jeg i Ydmyghed bemærke, som et Tegn paa Herrens Vidnesbyrd til sine Hellige, at Tungemaalsgaven ytrer sig der til Trøst og Udlæggelse af Prophetierne henhørende til den sidste Uddeling. Ligesaa er Helbredelsesgaven virksom omkring i Conferencen.

Begive os derfra til Østsjælland, da føler jeg samme Indtryk, som naar man stiger ned fra et haardt, stenet Bjergland til en yndig smilende Slette. Jordbunden for Evangeliet i Almindelighed er en ganske anden her end paa Nordsjælland. Folket er mere blødt og modtageligt, naturligviis Undtagelser findes paa begge Steder, det er umuligt at drage nogen bestemt Snor. Her findes 3 Menigheder, som ere fulde af Liv og Kraft. De Hellige komme ofte sammen og mange Forsamlinger afholdes. Tilvæxten er meget stor, og paa Grund af den Fredens og Kjærlighedens Aand, som hersker, synes jeg altid, at Østsjælland er den meest velsignede Plet i Conferencen. Alle ere som sammenbundne til Et, Alle synes rige, og ofte har jeg følt til at sige, „I have jo næsten det tilfælles med Enochs Zion, at den Fattige og Nedtrykte ikke findes iblandt Eder."

Enighed er en sød Frugt, dobbelt sød for de præsiderende Brødre, og naar kun Enhver vilde bekymre sig om sig selv, og for sig selv, og ikke beskjæftige sig med Sødskende og uvedkommende Ting, vilde Enighed, Kjærlighed, Fred og Glæde blive udøst rigelig af Herren over denne Conference, og de Hellige vilde forskaane Guds Præstedømme for megen Møie, megen Bedrøvelse og mange Suk. „Børnlille, elsker hverandre."

Naar vi derfra begive os til Nordvestsjælland, træffe vi atter paa tre Menigheder. Meget Arbeide er udført, og mange Hellige ere udvandrede fra dette District. Kundskab om Evangeliets første Principper er almindelig udbredt blandt Folket, og en Masse Skrifter ere udspredte, men det synes paa mange Steder, som om Evangeliet er bleven dem for gammelt at høre paa. Men ofte, naar Værket ligesom staaer stille en kort Tid i enkelte Egne, saa faaer Guds Aand igjen Magt med Mørket og arbeider paa Menneskenes Sind, saa de Oprigtige indsamles. Her ere mange gode, men meget fattige Sødskende, boende især omkring paa Lyngen i Odsherred. De ere redebonne til at modtage Missionairerne i deres Huse og dele deres tarvelige Maaltid med dem, men sukke meget efter Udfrielse fra Babylon i Herrens egen beleilige Tid, som de bede om at maatte være nær. Evangeliet har havt en meget stor Høst i dette District, og jeg antager, vi ere endnu midt i den, men Pauli Ord: „Ikke mange Rige" osv. kan ogsaa anvendes her.

Den Samsøe henhører ogsaa til dette District. Omtrent for et Aar siden følte jeg Aandens Vidnesbyrd til at optage denne Ø i Missionen, og sendte Ældste Østerlihn og Præst Lars Petersen did for at aabne Evangeliet Døre. I Løbet af Vinteren bleve mange Skrifter udspredte, mange Forsamlinger afholdte og 3 Individer døbte. Ældste O. Hammerlund staaer nu i Begreb med at reise dertil.

Nu komme vi ind paa Vestsjælland. Dette er et nyt District, en Datter

af Sydvestsjælland, organiseret for et halvt Aar siden, men det har bestaaet sin Prøve. Grenene have samlet Kraft og indre Udvikling, og de to Menigheder begynde at skyde kraftige Qviste ud til alle Sider. De Hellige have været prøvet noget med Sygdom og Fattigdom, men Præstedømmet har arbeidet med Taalmodighed som Fædre for Herrens Hjord, og aflagt et frimodigt Vidnesbyrd for Verden i Ord og gode Gjerninger. Mange staae nær ved Daaben, og salige ere de, som gaae ind af Døren til Guds Rige.

Derfra træde vi ind paa Sydvestsjællands District og træffe atter paa 3 Menigheder. Her er egentlig Vuggen for den første, spæde sjællandske Mission. Evangeliets Ord har her nu ligesom tidligere en frodig Vært og en rig Høst. Mange ere hvert Aar udvandrede og Mange tillægges igjen Districtet. I Svenstrups Green, hvor min kjødelige Broder, Ældste H. L. Poulsen er Forstander, blev i sidste Qvartal alene 20 Personer tillagte Kirken ved Daab, endskjøndt Grenens Areal kun er lille i Udstrækning. Mange have i den senere Tid gjort Pagt med Herren. Midtpunktet i Districtet er Slagelse By, hvor et Forsamlingslocale leies og benyttes meget. Indvaanerne der ere saa vante til at høre Evangeliet, saa de lade Brødrene i Fred, men forresten bekymre de sig ikke meget om Ordet.

I Skjælskjør haves ogsaa et Forsamlingslocale, som Grenens Hellige benytte, og her er een af de faa Kjøbstæder, hvor Evangeliet har havt lidt Indgang. Naar jeg i Aanden lader Tanken gaae fra Kjøbstad til Kjøbstad i Conferencen, da føler jeg, at de fleste af Beboernes Hjerter endnu ere sammenkrympne, kolde og uimodtagelige for Guds Aands Paavirkning. Uagtet vi have enkelte Sødskende i de fleste Kjøbstæder, uagtet mange Skrifter ere udspredte, og meget Vidnesbyrd er givet, synes endnu ikke Høstens Time for disse at være kommen. Alligevel udfører Herren ved vore svage Bestræbelser, hvad han sagde til Jeremias: „Jeg vil annamme To af en Slægt og Een af en Stad og føre dem til Zion."

Sydvestsjælland er meget velsignet. Mange Guds Mænd have arbeidet trofast der, og opreist Menneskenes Børn. Vandre vi østerpaa og komme ind i Næstved Green, hvor Arbeidet ikke har været saa stort, ere ei heller Frugterne saamange, men Herren er tilfreds, naar vi stræbe at udrette hans Gjerning saa godt vi kunne, og de bedste Udsigter aabne sig i Districtet for Fremtiden. Adskillige formuende Brødre ere vandrede hjem fra disse Menigheder og have taget Skarer af Fattige med sig til Zion, hvorfor de ville blive ærede og hundredefold velsignede i Tid og Evighed.

Naar og hvorledes skulle de mangeaarige trofaste Hellige blive hjemsamlede? Mange, som vilde være Perler i Zions Dale, trælle Aar ud og Aar ind i Babel. Det er altid min Anmodning og mit inderligste Ønske til de præsiderende Ældster, at deres Opmærksomhed maa være rettet paa Saadanne, naar Midler gives hos formuende Brødre at udlaane til den Fattiges Udfrielse. Ansvaret veed jeg vil for en Deel hvile paa de præsiderende Brødre, de Betrængtes Fædre; de have at paasee, saavidt det kan skee i vor Skrøbelighed, at Saadanne, der have arbeidet den ganske Dag, der have baaret Dagens Møie og Hede og Fattigdommens Byrde, ikke lades sukkende tilbage, naar de vandre glade hjem, thi det vil ikke være velbehageligt for Herren.

Efter at have passeret Næstved komme vi ind paa Sydsjælland og træffe atter paa 3 Menigheder. Befolkningen her har endeel tilfælles med Nordsjællands, men er dog meget forskjellig fra den. Modstanden saavelsom Ligegyldigheden imod det

glade Budskab synes ikke at være ganske af samme Natur. Folket er i Almindelighed af en mere blød og velvillig Charakteer, lader sig mere paavirke af Guds Aand, hvorfor dets Eiendommelighed er at ville søge, at granske over vore Lærdomme og at læse vore Skrifter, som findes næsten overalt. I Stevns Green, som efter Emigrationen kun tæller 6 Medlemmer og er den mindste i Conferencen, haves 17 Stjerne-Abonnenter udenfor Menigheden. Dette til et Exempel paa den søgende Aand og den Mængde Sæd, som bliver udsaaet. Men naar Talen bliver om at gjøre derefter, om at adlyde Evangeliet, da finde vi en stor Skare med Tro uden virksom Gjerning til Liv og Frelse. Den Ene har en Hustru og kan ikke, Nogle have Agre og Gaarde og ville ikke, Andre tør ikke for Herremanden, Andre ikke for Sognepræsten eller Herredsfogden osv. Saaledes er det dem mere værd at være æret af skrøbelige Mennesker, end at være æret af Gud og af Himmelens Engle, og de ere enige om at undskylde sig. Det synes, som om mange af disse Budne ikke ville komme til at smage Lammets Bryllups Nadvere. Alligevel blomstre især Vordingborg og Noholte Grene og blive velsignede med Frugter, om end ofte midt igjennem Trængsel og Forfølgelse. Mange Hellige ere i Aar emigrerede fra Sydsjælland, og mange slutte fra Tid til anden Pagt med Herren. Saaledes fuldkommes Guds Hensigter trods Menneskenes Modstand og Kortsynethed.

Kjære Præsident Jesse N. Smith, jeg begynder at blive ængstelig over, at mit Brev bliver for langt, men da det er første Gang, jeg skriver saadant for „Stjernen," maa De tilgive mig denne Feil, hvis jeg har gjort formeget af det, en Feil, jeg ellers ikke er henfalden til. Men nu er ogsaa Reisen forbi. Fra Sydsjælland komme vi atter ind til Kjøbenhavn. Det var saa frit ude paa Landet, nu kan jeg mærke den trykkende Atmosphære — ja, vi ere komne ind til Kjøbenhavn. Nu havde jeg Lyst til at lægge Pennen fra mig, men det gaaer ikke an, kun et Par Linier endnu. Kjøbenhavns Greens største Rigdom er Søstre, baade unge og gamle, og deres Digten og Tragten er, naturligviis ligesom de fleste Brødres, at komme hjem til Zion, og hvor vilde min Sjæl ikke have jublet, hvis de alle havde emigreret i Aar. Jeg har ved de forskjellige Conferencemøder anbefalet Brødrene at huske paa Søstrene, at laane dem Lidt, hvorfor de kunne komme op til Zion, og Søstrene have takket mig derfor. Jeg vil gjentage det her og anbefale Søstrene paa det Varmeste til Hjælp.

Maa nu vor Faders Velsignelse hvile over hans Folk, over denne Conference og over Dem, elskelige Præsident Smith, er min ydmyge Bøn, og jeg tegner mig som Deres ydmyge og hengivne Broder i Christo

Vilhelm Poulsen.

Kjøbenhavn, den 17de Juni 1862.

Brevigs Conference.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder! Jeg har herved den Glæde at meddele Dem, at jeg er hjemkommen fra min Tour til Norge, som i Sandhed var meget interessant, som Følge af mit tidligere Bekjendtskab med den norske Mission fra den Tid, jeg havde den Naade af Herren at udsprede Evangeliet i hiint Land, hvor nu saa Mange glæde sig ved dets Velsignelser. Det var en stor Fryd for mig at see den Fremgang, Evangeliet har gjort i Norge, siden jeg forlod det for at vandre hjem til Zion, ifølge Guds Befaling og for at nyde Velsignelser paa hiint hellige Sted.

Jeg har under mit Ophold i Norge havt Leilighed til at besøge de Hellige paa flere Steder og glædet mig overordentlig blandt dem. I Christiania er en stor Menighed; de Hellige have en rummelig Forsamlingssal derstedes, hvor der afholdes Forsamlinger to Gange hver Søndag og een Gang midt i Ugen. Disse Forsamlinger ere godt besøgte af opmærksomme Tilhørere, og den bedste Fred hersker.

Jeg besøgte ogsaa de Hellige i Drammen; der haves intet Forsamlingslocale, men Sødskende samles i deres private Boliger. Fremgangen har ikke været meget stor her, endskjøndt Nogle annamme Evangeliet fra Tid til anden.

I Frederikshald og Tistedalen er en Menighed, som har sin egen Forsamlingssal, og her samles de Hellige saa ofte de ønske tilligemed mange gode og oprigtige Folk, som undersøge de Sidste-Dages Helliges Lære og Tid efter anden annamme den.

I Frederiksstad er ogsaa en Menighed, som har sit eget Forsamlingslocale, hvor vore Sødskende samles flere Gange om Ugen i Fred og Ro, saa vore Medmennesker der have god Leilighed til at blive bekjendte med Christi Lære, som den forkyndtes af ham selv og hans Apostler fordum, og nu atter lyder af de Sidste-Dages Helliges Mund.

Som Præsident over Brevigs Conference staaer Ældste C. Dorius, og hans Broder F. Dorius er hans Raadgiver, begge fra Zion. Missionen er inddeelt i Districter med hver sin Præsident, og Districterne i Grene med hver sin Forstander; desforuden haves Ældster, som udsprede Skrifter og afholde Forsamlinger, hvor Leilighed gives, saa Evangeliet trænger sig frem meer og meer, uagtet alle Vanskeligheder, som lægges iveien. Folket er mange Steder meget religieust og har indsuget mange falske Begreber om Frelsens Plan. Da Loven staaer vore Brødres Arbeide imod, blive de ofte indstævnte for Retterne og idømte Bøder; men da de sjelden have Penge, maae de udsone deres Dom med Fængsel paa Vand og Brød, ja der gives Brødre, som have maattet tage tiltakke med denne magre Kost sex a syv Gange; dog fortjener det at bemærkes, at Politiet i Almindelighed er meget humant mod vore Brødre, som forkynde Evangeliet.

Jeg har her givet Dem en lille Beretning om Tilstanden i Norge paa de Steder, hvor jeg har været, og jeg maa sige til Brødrenes Roes, at de arbeide trofast i deres Kald, og de Hellige ere i Almindelighed trofaste og nidkjære for Herrens Værks Fremme.

Jeg besøgte mange af de Hellige i deres Huse, og mit Hjerte frydede sig iblandt dem, og Erindringen om denne Tour vil altid fremkalde behagelige Følelser i mit Bryst. Min Tro er, at Mange af Israel findes i hiint Land, hvilke i sin Tid ville komme og forene sig med Jesu Hjord, naar

de først have faaet Forstand paa det glade Budskab, vi forkynde, men naar man tænker paa Landets store Udstrækning og paa den lange Afstand mellem de Hellige, vil man let kunne indsee, hvor vanskeligt det er for vore Brødre at erholde det Fornødne til Livets Ophold.

Dagen før min Afreise fra Christiania gjorde jeg i Selskab med endeel Sødskende en Udflugt til Ladegaardsøen, som er bekjendt for sine smagfulde Anlæg og kan ansees som Christianiensernes Dyrehave, og endskjøndt Veiret var temmelig fugtigt, morede vi os fortræffeligt med Sang, Spøg og Leeg. Den 14de forlod jeg de norske Hellige og ankom næste Dag hertil Staden.

Deres Broder i Evangeliet,
H. P. Lund.

Kjøbenhavn, den 18de Juni 1862.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Unyttig Modstand mod Guds Værk.

I mange Aar har vort Folk været Gjenstand for en vanhellig Forfølgelse, ene og alene fordi vi have vovet at gaae udenfor den gamle slagne Kongevei, som vore Forfædre have vandret paa, og derimod begyndt at tænke og handle for os selv. Mange, som efter Sigende have helliget deres hele Liv til Kamp for Samvittighedsfrihed og Talefrihed, have godtgjort, at de ikke forstode eller troede de Principer, de forfegtede, thi de vare de Første til at udtale Fordømmelsesdommen over os.

Men lad os spørge: hvad har dette Folk forlangt? Ikke Andet end hvad vi indrømme alle Andre, nemlig Ret til at dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende samt til at virke for vor Lyksalighed paa den Maade, vi selv ansee for den bedste, forsaavidt vi ikke gjøre Indgreb i Andres Rettigheder. Vi fordre hverken Mere eller Mindre, end hvad Civilisationens fortrinligste Love tilstaae Folket, og vi udfordre Verden til at anføre et eneste Tilfælde, hvor vi som et Folk eller Samfund have undladt at ære og værne om Lovene og Regjeringen, hvor vor Skjebne har ført os hen.

I England tildeels, men i Amerika fornemmelig, have mange Geistlige vanæret deres Kald ved at tordne Forbandelse over os. Mange Journalister have glemt deres Værdighed som Repræsentanter for en liberal og oplyst Presse, og have nedværdiget sig til at udsprede vitterlige Løgne om os.

Aftakkede Politikere og fanatiske Secterere have oversvømmet Landet med Skandskrifter og skandaleuse Foredrag, og Romanforfattere have drevet Daarskaben saa vidt, at de have søgt at forhøie deres Bøgers Værd ved at opkoge gamle, forslidte og som oftest gjendrevne Røverhistorier. Slette Forfattere have prøvet paa at ophjælpe deres Renome som daarlige Skribenter ved at dise op med deres Gisninger om vore Sæder og Skikke. (Vi ville imidlertid bemærke, at heri indbefattes hverken

Monsieur Remys „Voyage au Pays des Mormons" eller Capt. Burtons „City of the Saints."

I Amerika ere vi blevne plyndrede og drevne af Pøbelhobe, og vore bedste Mænd myrdede, medens de stode under en souverain Stats Beskyttelse. Folket i hiint engang saa blomstrende Land sukker nu under en Borgerkrigs Rædsler, og Propheten Joseph har sagt, at den Dag skal komme, da Pøbelvældet skulde tyrannisere dem, indtil deres Blodtørst var slukket.

Nogle af Utahs Overdommere, der stode som Repræsentanter for Unionsregjeringen blandt os, opførte sig ikke som den dannede Verdens Leveregler foreskrive, og de høstede derfor Folkets Foragt. To eller tre af disse fordærvede Individer toge da deres Tilflugt til Løgnen og udspredte det Rygte, at vi som et Folk ikke anerkjendte de Forenede Staters Love og Regjering. Omhyggelig for at hævde sin Ære og sit Overherredømme udrustede Regjeringen en „prægtig lille Armee" og sendte den til Utah for at undertvinge det oprørske Folk. Denne stolte Armee maatte tilbringe en sørgelig Vinter mellem Klippebjergenes Sneedriver, og da det længselsfuldt ventede Foraar kom, var dens Hidsighed og Begeistring kjølnet i den Grad, at et Par Fredscommissairer sendtes ind i vore Dale for at undersøge om Aarsagerne til Armeens Nærværelse virkelig vare begrundede, og endskjøndt det var temmelig silde at sende disse Mænd til os, efter hvad der allerede var foretaget, bleve de ikkedestomindre modtagne med Velvillighed og Forekommenhed. Da Commissairerne fandt, at Alt var i ønskelig Orden og at hele Expeditionen, som havde kostet Statskassen flere Millioner Dollars, var bragt paa Benene ifølge falske Angivelser, erklærede de, at Regjeringen havde havt fredelige Hensigter hele Tiden, hvorfor Armeen marscherede bort saasnart et nogenlunde passende Paaskud kunde erholdes.

Hvad har Resultatet været af disse overordentlige Anstrengelser for at undertrykke det Budskab, vi bringe den lidende Menneskehed, og for at udrydde os af Jorden? Vi svare, at ethvert saadant Forsøg har bragt Sorg og Vanære over den Nation, Commune eller Person, som har brugt sin Magt og Indflydelse imod os som et Folk.

Vi spørge atter, hvor er den Nation, der har vundet Kraft ved at forfølge os, eller ved at lade Pøbelen ustraffet gjøre det? Hvor er den Præst eller Politicus, som har gjort sig populair ved at udslynge Fornærmelser og Skjeldsord mod os? Hvor er den Redacteur, der kan rose sig af at have vundet Indflydelse ved at publicere Usandhed om os? og hvor findes den Forfatter, som ved sin umotiverede Opposition har sikkret sig Himmelens Gunst og sine Medmenneskers Agtelse eller, hvad han maaskee har endnu kjærere, Guld? Hvis et saadant Tilfælde kan opvises, ere vi villige til at erkjende, at det har undgaaet vor Iagttagelse, og at vor Kundskab i denne Henseende er meget indskrænket.

Atter, hvad har man høstet? Kun Skam, Forvirring og Armod er bleven deres Lod, som have kjæmpet mod den guddommelige Sandhed, medens Tusinder af lykkelige Hellige aarlig drage op til Zion, sigende: „Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier." En Plet paa Jorden er helliget ved retfærdige Love, hvor Jøder, Hedninger og Muhammedanere kunne boe i Fred og have uindskrænket Samvittighedsfrihed og Tænkefrihed, forsaavidt de ville lade Andre nyde den samme Ret, thi i „Deseret" holder Folket Magtens Vægtskaal i sin Haand, og det garanterer

alle vore ulykkelige Medmennesker, enten de hylde vor kirkelige Organisation eller ikke, alle de Privilegier, som vi selv ansee saa hellige og gjøre Fordring paa.

Vi have i det Foregaaende givet et flygtigt Overblik over Følgerne af den vanærende Kamp, som Verden har ført mod os næsten under enhver Form, og som tydeligt aabenbarer det Factum, at det er de Sidste-Dages Helliges Tro og Lære samt dette Værks Grundlæggere man vil til Livs, hvor megen Umage man end har gjort sig for at skjule det sande Formaal under allehaande Paaskud. Der udfordres intet Ørneblik for at see, hvem der har Ret, ingen ualmindelig Skarpsindighed for at bedømme, hvad Enden vil blive.

Der siges, at „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd;" enten dette er saa eller ikke, er det dog en Kjendsgjerning, at Udgydelsen af det bedste Blod i det nittende Aarhundrede ikke har formaaet at standse Sandhedens, den himmelske Sandheds Fremgang; dens Glands straaler med uformindsket Kraft trods al Vildfarelse, Overtro og Løgn, og dens frelsende Principer tilbydes Alle, baade Store og Smaa, Rige og Fattige, Lærde og Ulærde.

Vi imødesee Fremtiden med freidigt Mod og ere taknemmelige til Himmelen for den Naade at kunne arbeide med Tro og Haab for hans hellige og herlige Sags Fremme.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 284.)

„Dernæst agte vi at begive os til Washington for at bevæge Congressen til at interessere sig for Sagen.

„Broder G. W. Robinson vil fra nu af og til den lovgivende Forsamlings næste Sammenkomst have fuldt op at bestille med at samle Vidnesbyrd og gjøre Forberedelser til Kampen, medens vi gaae fra Stat til Stat og besøge de respective Gouverneurer, for at faae Sagen omtalt i deres Budskaber til den lovgivende Forsamling, saa at det Hele kan blive sat igang paa een Tid. I see heraf, at vor Tid er mere end tilbørlig optaget.

„Kirkens Biskopper ere paalagte, at reise om til alle de adspredte Hellige for at samle Midler til Forfremmelsen af dette store Værk.

„Værer forvissede om, Brødre, at Foretagender af overordentlig Vigtighed forberedes og ville snarest mulig blive satte i Udførelse. Værer overtydede om, at vort Venskab er urokkeligt, og vore Ønsker for Eders Befrielse brændende.

„Maa Herren hurtig paaskynde den, er vor Bøn Dag og Nat.

„Eders i Lidelser forbundne,

Sidney Rigdon."

„Quincy i Illinois, den 10de April 1839.

„Til J. Smith, jun., H. Smith, C. Baldwin, L. Wight og A. McRae.

„Kjære Brødre i Christo!

„Det er ikke med almindelige Følelser jeg tilskriver Eder i denne Stund, I Jesu Christi Bundne og Fanger for den samme Tro paa Evangeliet, som jeg selv har, — I, som ere fængslede ved Ondskab og

djævelsk Underfundighed af dem, som have løftet deres Hæl mod Herrens Salvede; men de skulle snart falde og aldrig reise sig mere, thi deres Undergang er vis, og ingen Magt under Himlene kan frelse dem.

„Præsident Rigdon svinger en mægtig Svøbe mod hele denne Yngel af hjerteløse Æreskjændere og Forfølgere i Missouri. Igaar tilbragte han en Deel af Dagen hos Gouverneur Carlin af denne Stat. Præsident Rigdon sagde ham, at han havde faaer Underretning om, at Gouverneur Boggs havde isinde at fordre ham og Andre udleverede af Hs. Exellence Gouverneur Carlin for at føre dem tilbage til Missouri i Forhør, og han fik til Svar af denne høimodige Frihedshelt, at hvis Boggs vovede noget Saadant, skulde det komme ham dyrt til at staae. Carlin sagde fremdeles, at „Mormonerne" skulde finde varig Beskyttelse i hans Stat, ja opfordrede dem endog Alle som En til at nedsætte sig i denne Stat, og hvis der var en Egn, som vi fandt tjenlig for vore Forhold, vilde han bruge sin Indflydelse i Congressen for at faae vort Ønske bevilget, som Opreisning for vore Forurettelser og for at forbedre vore Kaar.

„Vi samledes til Raad i Aftes og vedtoge nogle Bestemmelser angaaende at sende et Bud til Washington. Vi gjøre alt Muligt for at gjennemføre denne store Plan, hvoraf vor timelige Frelse er afhængig tilligemed vort evige Vel, da dette er saa uadskilleligt forenet med det Timelige, ja de ere saa fuldkommen sideordnede, at jeg ønsker at see Hovedet forenet med Legemet igjen, og lad os, medens vi nyde timelig Lyksalighed, beredes og modnes for den evige. Men mit Hjerte spørger: Hvor er han, hvis Læber pleiede at hviske Livsens Ord til os? Ak! han er i Zions Fjenders Hænder. O Gud, vil Himmelen ikke høre vore Bønner og see vore Taarer? Jo, siger Aanden, Eders Taarer skulle alle ihukommes og skulle snart aftørres ved Eders elskelige Brødres Befrielse.

„Men det smerter mig, naar jeg seer Nogle af vore Brødres frygtelige Mistroiskhed, som jeg her skal anføre et Exempel paa. Da jeg ankom til Far West, gjorde jeg Nogle af Menigheden bekjendt med mine Anskuelser, og sagde til dem, at de burde sende et Bud til Fængslet for at raadføre sig med Eder. Dette negtede de og sagde, at Præsidentskabet arbeidede saa stærkt paa at komme paa fri Fod igjen, at det aldeles glemte den Fare, hvori Kirken befandt sig.

„De samledes til Raad og vedtoge, at jeg tilligemed Amasa Lyman og Watson Barlow ufortøvet skulde forlade Far West og begive os til Quincy; men min Aand har været nedtrykt fra den Stund af, saa jeg neppe kan bevare min Ro.

„Dog, der er en Gud i Israel, som kan tilintetgjøre vore Fjenders, disse usle Banditers djævelske Anslag og Hensigter, som have besudlet deres Hænder med de Helliges og Martyrers Blod, og som kun tragte efter at udrydde Guds Menighed. Deres Tid er kort, og deres Hænder skulle snart bindes.

„Kjære Brødre, jeg staaer til Eders Tjeneste og venter at høre fra Eder i Quincy, og det skal glæde mig at kunne opfylde Eders Ønsker. Jeg er rede til Handling naarsomhelst. Behag at give mig al den Oplysning, I formaae. Hvis I lade Eders Sag behandle ved en anden Domstol, da vær saa god at lade mig vide, naar, samt til hvilket County I reise, og om muligt, hvilken Vei I vælge, saa vil jeg træffe sammen med Eder.

(Fortsættes.)

Blandinger.

„Hvorfor stak Du ikke nogle af Æblerne til Dig," sagde en Dreng til en anden, „der var jo Ingen, som saae det?" „Jo, der var: jeg var der, og jeg ønsker aldrig at see mig selv gjøre en slet Handling."

En ung Student, som viste et Selskab om i Oxford Museum, fremtog et gammelt, rustent Sværd, som han forsikkrede var det selv samme, med hvilket Bileam vilde have dræbt sit Asen. Hertil bemærkede en af Selskabet, at saavidt han kunde erindre havde Bileam intet Sværd, men ønskede sig blot et. „De har Ret," svarede Studenten, „og dette er netop det, han ønskede sig!"

En Landsbypræst, som om Søndagene pleiede at stole mere paa sin opskrevne Prædiken end paa sin Hukommelse, traadte en Dag uformodet ind til et af sine Sognebørn, en gudfrygtig Mand, hvem han fandt beskjæftiget med at læse i Prophetierne. „Naa, John," sagde Præsten paa sin sædvanlige, fortrolige Maade, „hvad bestiller Du der?" „Jeg propheterer," lød Svaret. „Propheterer"? gjentog Præsten forbauset, „jeg formoder, Du blot læser en Propheti." „Dersom at læse en Prædiken er at prædike," svarede Bonden, „er da ikke ogsaa at læse en Propheti det samme som at prophetere?"

Store Slag. I Slaget ved Arcole i Italien 1796 tabte Østerrigerne i Døde og Saarede 18,000 Mand, Franskmændene 15,000. Ved Hohenlinden i Baiern Aaret 1800 tabte Østerrigerne 14,000 og Franskmændene 9,000 Mand. Ved Austerlitz i Mähren 1805 tabte Østerrigerne og Russerne af 80,000 Mand 30,000 i Døde, Saarede og Fanger; Franskmændene mistede 12,000. Ved Jena og Auerstädt i Sachsen-Weimar 1806 mistede Preusserne 30,000 Døde og Saarede og næsten ligesaa mange Fanger, altsaa ialt 60,000 Mand; de Franske havde 14,000 Døde og Saarede. I det blodige Slag mellem Franskmændene og Russerne ved Eylau i Østpreussen 1807 mistede de første 20,000 Døde og Saarede, de sidste omtrent ligesaa mange. Ved Friedland i Østpreussen 1807 tabte Russerne 17,000 Døde og Saarede, de Franske 12,000. Ved Wagram i Østerrig 1809 mistede Østerrigerne og Franskmændene 25,000 Døde og Saarede hver, eller ialt 50,000 Mand. Ved Smolensk i Rusland 1812 mistede Russerne 10,000 Mand, Franskmændene 17,000. Ved Floden Berezina i Rusland 1812 mistede de Franske 50,000 Døde, Saarede og Fanger, medens Russernes Tab var omtrent ligesaa stort, udgjørende i eet Slag henved 100,000 Mand! Ved Lützen i Sachsen 1813 mistede Franskmændene 18,000 Mand; de Allierede 15,000. Ved Dresden 1813 tabte de Allierede 30,000 Døde, Saarede og Fanger; de Franske 20,000. I Slaget ved Leipzig 1813 mistede Franskmændene 2 Marschaler, 20 Generaler og 68,000 Mand, hvoraf 30,000 Fanger; de Allierede mistede 1,790 Officerer og omtent 50,000 Mand, ialt 120,000 i eet Slag, der varede tre Dage. Ved Waterloo 1815 mistede Franskmændene 35,000 Døde og 6,000 Fanger; de Allieredes Tab var 26,000 Døde. I disse tretten Slag, som Napoleon Bonaparte leverede i Løbet af en Snees Aar (foruden mange andre betydelige Slag) mistede Franskmændene i Døde, Saarede og Fanger ikke mindre end 315,000 Mand, de Allierede 365,000.

Nyheder.

I Petersborg i Rusland har en stor Bande Mordbrændere sammensvoret sig for at afbrænde Staden, og det har i de sidste 14 Dage brændt hver Dag i de forskjellige Qvarterer. Mordbrænderne, der skulle være udgaaede fra et hemmeligt Selskab, ere endnu undgaaede Politiets Aarvaagenhed. Indtil den 10de Juni var der lagt omtrent 800 Bygninger i Aske, og det har ikke været muligt at slukke, deels fordi der bliver stukket Ild paa flere Steder paa een Gang, og deels fordi Mordbrænderne have en Substants, de stryge paa Bygningerne, der antændes af Solens Straaler. Skaden er uvurdeerlig og Assurancecompagnierne have for flere Dage siden erklæret sig fallite. Samtidig indløbe fra Provindserne Beretninger om flere betydelige Ildebrande; saaledes er det Halve af Staden Brobrowicz afbrændt den 8de Juni; samme Dag afbrændte i Gouvernementsstaden Tschernigow Kirken, 27 Vaaningshuse, 17 Sidehuse og 133 Kjøbmandsboder, og endelig har der tre Dage efter hinanden raset store Ildebrande i Odessa, som have anrettet uhyre Skade.

Ved det store Gallataffel i Neapel fandt Kong Victor Emanuel under sin Tallerken en Strimmel sort Atlask, hvorpaa var broderet med hvide Sting følgende Ord: „De 1,500 Dræbtes Sjæle og de 14,000 Arresteredes Forbandelser hilser deres Fædrelands Boddel." Victor Emanuel blev bleg ved at læse dette, men fattede sig hurtigt og rakte det til sin Minister Ratazzi. Uagtet al Umage har man ikke kunnet opdage, hvorledes Skrivelsen er practiseret ind i Salen og under Kongens Tallerken.

Den franske Flaade bestod, ifølge Oplysninger, som ere meddeelte det engelske Parlament, den 1ste Januar 1862 af 360 Skibe, hvoraf 319 ere fuldførte og 41 under Bygning. Af 36 Linieskibe gjorde 14 Tjeneste; 6 Pantserskibe vare færdige, hvoraf 4 i Tjeneste, og 10 under Bygning; 12 bepantsrede Batterier vare færdige og 2 under Bygning. Antallet af Træfregatterne vare 42, hvoraf 18 Hjuldampskibe. Desuden er der 5 Skruefregatter af Træ under Arbeide. De Skibe, som gjorde Tjeneste, beløb sig ialt til 172.

Den engelske Flaade tæller, efter en officiel Opgjørelse, som afsluttedes den 1ste Februar, 110 Seilskibe og 580 Dampskibe, hvoraf 55 under Bygning. Blandt Dampskibene findes der 57 fuldførte Skrue-Linieskibe, 37 fuldførte Fregatter, 4 fuldførte Pantserskibe, 7 svømmende Batterier og 185 Skrue-Kanonbaade. 11 Pantserskibe ere under Bygning.

Amerika. Ved Richmond har der den 30te Mai staaet et Slag, som ikke synes at have ført til noget synderligt Resultat, saasom begge Parter tilskrive sig Seiren. Kampen varede i to Dage, og de Nordlige havde 7,000 Døde og Saarede, medens de Sydliges Tab skal være 1,200 Døde; de Saaredes Antal er ei opgivet.

Det længe ventede store Slag ved Korinth i Mississippi bliver der rimeligviis for det første intet af, da de Sydlige under den dygtige General Beauregard have trukket sig tilbage i god Orden. Norden tilskriver denne uventede Bevægelse Frygt og leverer lange Skildringer om de Sydlige Troppers daarlige Forfatning; men „Times" fremhæver det som en godt udtænkt og godt udført Maneuver, hvorved Kampen vil kunne fortsættes langt ind paa Sommeren til stort Besvær og stort Tab for Norden.

Under 1ste Juni meldes, at en Oberst Elliot har ødelagt Jernbanestationen ved Boonesville i Missisippi, Locomotiverne og et Vogntog, der indeholdt 10,000 Geværer, 3 Stykker Skyts og en Masse Munition og Uniformer, tilhørendede Syden, samt opbrudt Skinnerne paa begge Sider af Staden.

En Sommerdag i Skoven.

Mens jeg i Skoven
Vandrer alene,
Lønligt og stille
Skrider jeg frem.
Yndige Blomster,
Fine og hvide,
Myldre paa Stien,
Fryde mit Blik.

Træerne kneise
Ranke og krumme,
Altid saa skjønne,
Smilende grønt,
Vugger i Vinden
Mægtige Kroner,
Glimre i Solens
Prægtige Guld.

Dybt under Løvet
Lyder derinde
Kukkerens bløde,
Klangfulde Røst.
O! hvor velsignet
Qvæges mit Hjerte,
Svulmer af Glæde,
Synker i Ro.

Hvad har jeg vundet?
Hvad er min Lykke?
Saligheds-Klippen
Bygger jeg paa.

Herren har talet,
Røsten jeg hørte,
Sjælen bevinget
Hæved sig strax.

Fader i Himlen
Tør jeg Dig kalde,
Tør jeg mig vugge
Sødt i din Favn.
O! maa jeg komme
Frem i min Svaghed,
Staae som din Tjener,
Hæve mit Blik?

Ja, jeg kan skue
Henrykt i Aanden
Sceptret Du rækker
Over mig ud:
„Da Du var ydmyg,
„Gav jeg Dig Naade,
„Derfor alene
„Er Du mig kjær."

Ja, jeg har vundet,
Her er min Lykke,
Her er mit Smykke,
Her er mit Liv.
Gud er min Fader,
Evigt hans Hjerte
Slaaer mig imøde
Kjærligt og ømt.

F. A. Hertz.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

for det 1ste Halvaar 1862.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	18	3	90	33	38	22	847	199	46	288	3	1033
2. Aalborg	7	1	43	4	13	1	279	90	23	183	5	341
3. Vensyssel . . .	19		61	13	12	12	534	177	35	145	3	632
4. Fredericia . . .	9	2	26	6	7	1	195	41	13	70	3	237
5. Lolland	6		16	3	5	3	141	28	5	65		168
6. Bornholm . . .	3		11	1	1	1	72	5	1	14		86
7. Fyen	8		21	5	7	1	125	30	8	38	2	159
8. Aarhuus	10		24	7	7	4	226	80	22	60		268
9. Skive	5		10	3	2	2	63	18	8	2		80
	85	6	302	75	92	47	2482	668	161	865	16	3004
Norge.												
10. Brevig	15	2	71	40	42	15	669	87	36	36	3	839
Sverrig.												
11. Skaane . . .	18	1	50	37	28	15	499	150	28	158	5	630
12. Stockholm . .	8		25	3	6	4	134	55	13	14	2	172
13. Gøtheborg . .	9		20	8	5	3	135	42	3	70	3	171
14. Norrkøping . .	12		26	17	15	2	228	74	20	31	2	288
15. Sundswall . .	4		6	4	4		27	6	2	3		41
	51	1	127	69	58	24	1023	327	66	276	12	1302
16. Hamborg . . .	1		4				8				1	12
Summa . .	152	9	504	184	192	86	4182	1082	263	1177	32	5157

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. E. Bording.